

Uppbrottet

Det var oro i luften men också spänd förväntan. Det riktigt myllrade och sjöd av otålighet och aktivitet och hon visste inte hur hon skulle förhålla sig till det. Det hade börjat för drygt 2 veckor sedan och då hade hon uppfattat ett uppror som snuddade på gränsen till myteri. Det hade viskats och surrats om ny ledare, om nytt friskt blod. Sen dess hade saker och ting blivit ännu mer kaotiskt. Det hände att hon på kvällarna inte längre kunde komma till sin favoritplats, det var alldeles för trångt och alldeles för många samlade, allt för mycket rörelse och otålighet. Och nu var allt ställt på sin spets. HON kallade, "ut, ut!". HON gick där i gångarna och kallade, vädjade till alla att följa henne. "Ut, ut!" Hennes utstrålning och hennes förföriska doft spred sig när hon drog fram med sitt följe. HON var så slank och vacker! Det märktes att hennes hov hade förberett henne för detta nya och HON hade lagt sina vanliga uppgifter åt sidan och uppmanade nu till något nytt.

I sin osäkerhet på hur hon skulle agera valde hon att förbereda sig på det enda sätt hon visste. Hon såg till att samla på sig en ordentlig matsäck, ingen visste vad som väntade om hon valde att följa HENNE men hon kände på sig att det skulle bli ansträngande och innebära en hel del arbete.

Fast det var inte bara HON som kallade, det var inte bara hennes dofter som lockade till lojalitet. Det var en ny doft i samhället. Det var nya ljud och luften vibrerade av föryngring och hon kände att det kanske var där hennes lojalitet borde finnas. Det märktes att flera av hennes systrar tänkte stanna och tjäna den nya drottningen men var det så hon ville göra?

Men HON fortsatte envist med sitt "ut, ut!" och allt fler samlades runt henne. Plötsligt var det omöjligt att ta ett eget beslut, massan drog henne med sig, "ut, ut!". Tillsammans med tusentals andra kastade hon sig ut i en berusning som enbart kände ett mål, en doft, HENNES. De var många och tillsammans förmörkade de luften. Nu fanns ingen förvirring längre, enbart en känsla av beslutsamhet och förväntan och hon följde en instinkt som förde dem alla bort mot horisonten. Tillsammans var de osårbara! Tillsammans var de starka och tillsammans hade de en ny framtid!

Så samlades de alla, tätt, tätt tillsammans, som för att hålla värmen och för att ingjuta mod i varandra. Ingen visste riktigt vart de skulle ta vägen. Men nog hade HON koll? "Lugn, det är klart HON vet hur det här går till." Spanare var utsända och tillsammans väntade massan spánt på ett beslut. En efter en kom spanarna tillbaka och argumenterade för just sin nya boplats de hittat. Det märktes ganska tydligt att de flesta inte riktigt kunde motivera sitt val men det var några som tyckte sig hittat den perfekta platsen. Alla var otåliga att få komma iväg igen men

detta var ju deras framtid och beslutet måste bli det rätta. Inte förrän alla spanare hade kommit överens om vilken boplats de skulle välja lyfte HON igen.

Nu äntligen var de på väg mot det slutgiltiga målet. Alla bröt upp på en gång och återigen surrade luften av tusen individer som agerade som en, ja egentligen var de en och nu var det på väg att återigen bygga upp sin superorganism. Ensamma var de ingen men tillsammans skulle de bygga sitt samhälle med kakor av vax fulla med celler som var det idealiska utrymmet för alla deras behov. Där skulle Drottningen börja lägga ägg igen som de skulle vårda. De skulle skydda sitt nya hem och de skulle samla mat i form av nektar och pollen. När det var dags skulle de återigen se till att föda upp en ny drottning, allt var frid och fröjd. De hade slutit en cirkel och startat ett nytt samhälle, som en individ.